

عنوان مقاله:

اثر بخشی گروه درمانی هیجان مدار بر کاهش میل به طلاق و درمان طرحواره های ناکارآمد

محل انتشار:

دومین کنگره تازه یافته ها در حوزه خانواده، بهداشت روان، اختلالات، پیشگیری و آموزش (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

محدثه سمایی - کارشناسی ارشد روانشناسی، دانشگاه آزاد اسلامی، دانشکده روانشناسی و علوم تربیتی، تهران، ایران

رها شعبان زاده - کارشناسی ارشد روانشناسی، دانشگاه شهید بهشتی، دانشکده روانشناسی و علوم تربیتی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

این تحقیق با هدف بررسی اثر بخشی گروه درمانی هیجان مدار بر کاهش میل به طلاق و درمان طرحواره های ناکارآمد انجام شده است. جامعه آماری این تحقیق زوج های مراجعه کننده به کلینیک های مشاوره شهر تهران بودند. حجم نمونه برابر با 60 نفر (30 زوج) بودند که به روش نمونه گیری در دسترس انتخاب شدند. جهت جمع آوری اطلاعات از پرسشنامه های میل به طلاق روزلت، جانسون و مورو (1986) و طرحواره های ناکارآمد اولیه یانگ (1998) استفاده گردید. جهت تحلیل داده ها از آزمون کوواریانس و تحلیل واریانس چندمتغیری (مانوا) استفاده شد. در پرسشنامه میل به طلاق سطح معناداری بین میانگین نمرات آزمودنی های گروه آزمایش و کنترل در مرحله پس از آزمون 0/023 و در مرحله پیگیری 0/001 بود و در پرسشنامه طرحواره های ناکارآمد سطح معناداری بین میانگین نمرات آزمودنی های گروه آزمایش و کنترل در مرحله پس از آزمون و پیگیری 0/001 می باشد و این تفاوت ها معنادار بوده و یافته های تحقیق نشان داد که گروه درمانی هیجان مدار بر کاهش میل به طلاق و درمان طرحواره های ناکارآمد تاثیر دارد.

کلمات کلیدی:

گروه درمانی هیجان مدار، میل به طلاق، طرحواره های ناکارآمد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1038144>

